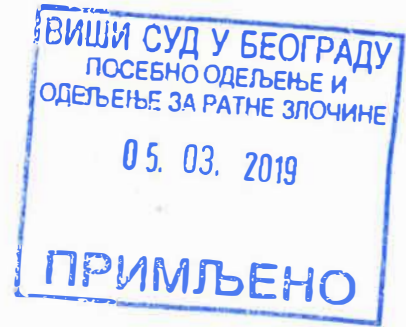

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне
злочине
Кж3 По2 1/18
13.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Одељење за ратне злочине, као суд трећег степена, у већу састављеном од судије Милимира Лукића, председника већа, судија Наде Зец, Бојане Пауновић, Весне Петровић и Драгана Ћесаровића, чланова већа, уз учешће вишег саветника Браниславе Муњић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног Томислава Гаврића и др.**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, одлучујући о жалбама окривљеног Томислава Гаврића, његовог браниоца адвоката Милана Бирмана, браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца, адвоката Светлане Бобић, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 5/15 од 28.03.2018. године, након јавне седнице већа одржане дана 31.01.2019. године, у смислу члана 447 Законика о кривичном поступку, дана **13. фебруара 2019. године**, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалби браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, и по службеној дужности у односу на окривљеног Томислава Гаврића, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 5/15 од 28.03.2018. године, **само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као суд трећег степена, окривљене Томислава Гаврића, Зорана Алића и Зорана Ђурђевића, за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва у саизвршилаштву из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗСРЈ, за које су другостепеном пресудом оглашени кривим, применом напред цитиране законске одредбе и одредби члана 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ, а у односу на окривљене Зорана Алића и Томислава Гаврића и на основу одредбе члана 50 КЗ СРЈ, ОСУЂУЈЕ и то:**

окривљеног Томислава Гаврића на казну затвора у трајању од 8 (осам) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 06.11.2009. године до 09.02.2010. године,

окривљеног Зорана Алића на казну затвора у трајању од 5 (пет) година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 22.12.2010. године до 22.02.2013. године, а

окривљеног Зорана Ђурђевића на казну затвора у трајању од 8 (осам) година,

док се жалбе окривљеног Томислава Гаврића и његовог браниоца адвоката Милана Бирмана, као и жалбе браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, у преосталом делу ОДБИЈАЈУ као неосноване, а пресуда Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 5/15 од 28.03.2018. године, у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, окривљени Дамир Богдановић, Томислав Гаврић, Ђорђе Шевић, Зоран Алић, Зоран Ђурђевић и Драгана Ђекић су, применом одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, ослобођени од оптужбе да су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ. На основу одредбе члана 265 став 1 ЗКП одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда. Применом одредбе члана 258 став 3 ЗКП, оштећени су за остваривање имовинско-правног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, ставом I изреке, делимично је усвојена жалба Тужилаштва за ратне злочине, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2 11/14 од 16.06.2015. године, у односу на окривљене Зорана Алића, Зорана Ђурђевића и Томислава Гаврића, тако што су ови окривљени оглашени кривим да су као саизвршиоци извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗСРЈ и осуђени, и то окривљени Томислав Гаврић на казну затвора у трајању од 10 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 06.11.2009. године до 09.02.2010. године, окривљени Зоран Алић на казну затвора у трајању од 6 година, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору од 22.12.2010. године до 22.02.2013. године, а окривљени Зоран Ђурђевић на казну затвора у трајању од 10 година. На основу одредбе члана 264 став 4 ЗКП окривљени су ослобођени плаћања трошкова кривичног поступка и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда. На основу члана 258 став 1 ЗКП оштећени су упућени на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева. Ставом II изреке одбијена је жалба Тужилаштва за ратне злочине у односу на окривљене Дамира Богдановића, Ђорђа Шевића и Драгане Ђекић, па је пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 11/14 од 16.06.2015. године, у делу у којем су окривљени Дамир Богдановић, Ђорђе Шевић и Драгана Ђекић ослобођени од оптужбе на основу одредбе члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗСРЈ, у односу на

окривљене Зорана Алића и Зорана Ђурђевића у односу на кривично-правне радње описане под тачкама 1, 2 и 4 изреке пресуде и у односу на окривљеног Томислава Гаврића у односу на кривично-правне радње описане под тачком 4 изреке пресуде, којом су ослобођени од оптужбе за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗСРЈ, потврђена.

Против наведене пресуде Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, у осуђујућем делу (став I изреке), жалбе су изјавили:

-Окривљени Томислав Гаврић, без навођења законског основа за побијање исте, при чему из жалбених навода произлази да се другостепена пресуда оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања;

-Бранилац окривљеног Томислава Гаврића, адвокат Милан Бирман, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, у односу на окривљеног Томислава Гаврића пресуду Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 5/15 од 28.03.2018. године, прихватањем жалбе браниоца окривљеног, преиначи због недостатка доказа, применом одредаба члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, окривљеног Томислава Гаврића ослободи од оптужбе за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ или да применом одредаба члана 449 ЗКП одржи претрес, те након поновног извођења доказа непосредног испитивања заштићеног сведока "Бета" и евентуалног суочења са сведоком Сенијом Бећировић, применом одредаба члана 423 став 1 тачка 2 ЗКП, окривљеног Томислава Гаврића због недостатка доказа ослободи од оптужбе за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ;

-Бранилац окривљеног Зорана Алића, адвокат Јасминка Кузовић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама и другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Београду, пошто испита побијану пресуду Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 5/15 од 28.03.2018. године, исту преиначи и окривљеног Зорана Алића ослободи од оптужбе за кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ;

-Окривљени Зоран Ђурђевић, из свих законских разлога, са предлогом да се другостепена пресуда преиначи у ослобађајућу;

-Бранилац окривљеног Зорана Ђурђевића, адвокат Светлана Бобић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, ожалбену пресуду преиначи и окривљеног ослободи оптужбе или окривљеном Ђурђевићу изрекне мању казну.

У одговору на жалбе окривљеног Зорана Ђурђевића и окривљеног Томислава

Гаврића, изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 5/15 од 28.03.2018. године, Тужилаштво за ратне злочине предложило је да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, сходно члану 464 у вези члана 455 став 1 ЗКП, наведене жалбе одбије као неосноване и побијану пресуду потврди.

У одговору на жалбе браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић и браниоца окривљеног Томислава Гаврића, адвоката Милана Бирмана, изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 5/15 од 28.03.2018. године, Тужилаштво за ратне злочине предложило је да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, сходно члану 464 у вези члана 455 став 1 тачка 2 ЗКП, наведене жалбе одбије као неосноване и побијану пресуду потврди.

У одговору на жалбу браниоца окривљеног Зорана Ђурђевића, адвоката Светлане Бобић, изјављену против пресуде Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине Кж1 По2 5/15 од 28.03.2018. године, Тужилаштво за ратне злочине предложило је да Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, сходно члану 464 у вези члана 455 став 1 ЗКП, наведену жалбу одбије као неосновану и побијану пресуду потврди.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као суд трећег степена, одржао је седницу већа, у складу са одредбом члана 447 ЗКП, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Душана Кнежевића, браниоца окривљеног Томислава Гаврића, адвоката Милана Бирмана, браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, а у одсуству уредно обавештених окривљеног Томислава Гаврића и окривљеног Зорана Алића, на којој је размотрио списе предмета, па је након разматрања навода и предлога из изјављених жалби, а имајући у виду и мишљење Тужилаштва за ратне злочине, из напред цитираног поднеска, након што је другостепену пресуду испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, сходно одредби члана 451 став 1 ЗКП, и по службеној дужности, сходно одредби члана 451 став 2 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбама окривљеног Томислава Гаврића, његовог браниоца, адвоката Милана Бирмана, браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, другостепена пресуда се оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и став 2 тачка 2 ЗКП, наводећи да је изрека пресуде неразумљива, противречна сама себи и датим разлозима, да су у пресуди изостали разлози о чињеницама које су предмет доказивања, док су разлози који су дати нејасни и у знатној мери противречни, као и да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Међутим, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као суд трећег степена, супротно напред наведеним жалбеним наводима налази да изрека пресуде није

противречна, нити сама себи, нити разлозима пресуде, а другостепени суд је о свим чињеницама важним за доношење пресуде дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности, нити нејасноће, док је другостепени суд у побијаној пресуди којом је ове окривљене огласио кривим, дао детаљне разлоге, које у свему као правилне прихвата и веће овог суда.

Бранилац окривљеног Зорана Алића, адвокат Јасминка Кузовић и бранилац окривљеног Зорана Ђурђевића, адвокат Светлана Бобић, у својим жалбама указују и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 ЗКП, наводећи да је оптужба прекорачена додавањем речи “свесни свога дела и хтели његово извршење”, којих нема у оптужници, као и да је у изреци пресуде додато “06.04.”, док у оптужници није прецизиран датум, већ се наводи само “од почетка 1992. године”.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине, као суда трећег степена, напред наведени жалбени наводи су неосновани, с обзиром да ничим није повређен како објективни, тако ни субјективни идентитет оптужбе, а уношењем детаља описа кривичног дела које не садржи оптужни акт, као и прецизирање времена, уколико исто не излази из оквира инкриминисаног периода, не представља прекорачење оптужбе. Такође, уношењем елемената кривице, а који произлазе из радњи које се овим окривљенима стављају на терет, не представља прекорачење оптужбе, будући да из оптужног акта несумњиво произлази да су окривљени Томислав Гаврић, Зоран Алић и Зоран Ђурђевић, с обзиром на описане предузете радње, били свесни свог дела и хтели његово извршење.

Бранилац окривљеног Зорана Ђурђевића, адвокат Светлана Бобић, у својој жалби истиче да нема повезаности између злочина и оружаног сукоба, јер су оштећене Роми који нису припадали ниједној од три зарађене стране.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, као суда трећег степена, напред наведени жалбени наводи су неосновани, с обзиром да је другостепени суд правилно утврдио постојање оружаног сукоба, правилно исти доведећи у везу са кривичним делом кроз статус како окривљених као извршилаца кривичног дела, тако и оштећених лица, за које своје закључивање је дао конкретне, јасне и аргументоване разлоге, правилно налазећи да су окривљени били припадници јединице “Симини четници”, која је учествовала на српској страни у том сукобу, да су оштећене, односно жртве биле припадници ромске етничке групе и муслиманске вероисповести, дакле да су извршиоци били борци, да жртве нису били борци и да су управо судећи по понашању окривљених жртве припадале супротстављеној страни, а што и по оцени овога суда произлази управо из чињенице да су припадници ове јединице срушили дамију у селу Скочић, у којем су живеле и оштећене и које је у целости ромско по етничкој припадности и муслиманске вероисповести, те да су припадници те јединице том приликом убили 35 људи из тог села. Стога је правилан закључак другостепеног суда да су окривљени управо искористили свој положај припадника војне јединице, као и чињеницу да су имали власт на том подручју и над тим становништвом, па дакле и над оштећенима и управо су тај свој положај користили да би се према оштећенима нечовечно понашали и поступали, повређивали њихов телесни интегритет, силовали их и сексуално понижавали нарочито увредљивим поступцима, правилно примењујући принцип

“негативне евалуације”, који се своди на питање да ли би било могуће извршење овог и оваквог кривичног дела и управо на такав начин да није било оружаног сукоба, правилно закључујући да је управо постојање оружаног сукоба окривљенима и омогућило извршење овог и оваквог кривичног дела.

У својим жалбама бранилац окривљеног Томислава Гаврића, адвокат Милан Бирман, бранилац окривљеног Зорана Алића Јасминка Кузовић и бранилац окривљеног Зорана Ђурђевић, адвокат Светлана Бобић наводе да је у изреци пресуде наведено да су окривљени поступали као саизвршиоци, без навођења сваке појединачне радње сваког од окривљених, тј. да радње окривљених нису индивидуализоване, те да је изрека пресуде противречна сама себи и датим разлозима будући да је наведено да су окривљени “неовлашћено у кућама у Малешиху држали оштећене “Алфа”, “Бета” и “Гама”, где су их приморавали да им спремају храну, да перу њихову одећу и униформу, чисте обућу и да чисте куће где су били смештени, наређујући оштећенима да морају радити шта год ко тражи из јединице, а ако то не учине биће убијене”, да би након тога у наставку било наведено “па саглашавајући се са издатим наредбама других припадника јединице”.

Међутим, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, као суда трећег степена, напред наведени жалбени наводи бранилаца окривљених су неосновани, с обзиром да је другостепени суд, образлажући своју одлуку да су окривљени Томислав Гаврић, Зоран Алић и Зоран Ђурђевић предузели радње извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, у саизвршилаштву, у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, изнео конкретне, јасне и аргументоване разлоге, и то како у погледу нечовечног поступања, повреде телесног интегритета, тако и у погледу радњи силовања, при чему је другостепени суд дао детаљну и комплексну анализу исказа сведока оштећених “Алфа”, “Бета” и “Гама”, правилно налазећи да су ови окривљени својим радњама које су извршавали према оштећенима, а које су описане у изреци ожалбене пресуде, вршили кривична дела, те да су та дела, односно те радње вршене нескривено, дакле јавно, физичким и психичким злостављањем, мучењем, понижавањем и силовањем, из чега се, и по ставу овога суда, може закључити да су се окривљени саглашавали са радњама једни других, чиме су по правилној оцени другостепеног суда испуњене претпоставке да се такво понашање окривљених оцени као поступање у саизвршилаштву.

Неосновано се, по оцени овога суда, жалбом браниоца окривљеног Томислава Гаврића, адвоката Милана Бирмана, наводи да другостепени суд радње нарушавања телесног интегритета и силовање подводи под нечовечно поступање, да би радње кувања, прања одеће и униформи, чишћење обуће и чишћење куће, неосновано подигао на ниво психичких патњи и дао им значај који им не припада, будући да, и по оцени овога суда, све описане радње окривљених имају све елементе кршења међународног хуманитарног права у виду нарочито деградирајућих и понижавајућих поступака и нартаја на људско достојанство.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, као суда трећег степена, неосновано се другостепена пресуда жалбама окривљеног Томислава Гаврића, његовог браниоца адвоката Милана Бирмана, браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца

адвоката Светлане Бобић, оспорава и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, уз оспоравање оцене суда о изведеним доказима и његових чињеничних и правних закључака.

Најпре, неосновано се изјављеним жалбама оспорава утврђено чињенично стање у погледу нечовечног поступања према оштећенима, уз навођење да је другостепени суд ове радње утврдио из крајње уопштених исказа оштећених сведока “Алфе”, “Бете” и “Гаме”, да су те радње уопштено наведене, нису индивидуализоване, уз истицање да радње прања униформе, кувања, чишћења и спремања нису таквог интензитета да би представљале радње нечовечног поступања.

Међутим, по оцени овога суда, правилно је другостепени суд утврђено чињенично стање у погледу радњи нечовечног поступања према оштећенима засновао на исказима оштећених заштићених сведока “Алфе”, “Бете” и “Гаме”, правилно налазећи да су њихови искази уверљиви и веродостојни у погледу њиховог третмана у јединици, при чему су мање разлике у детаљима ко је шта од њих конкретно радио и по ставу овога суда небитне за несумњив закључак да су ове сведокиње држане неовлашћено по кућама у Малешиху и да су под претњом да ће их убити морале да извршавају све што им припадници јединице нареду.

Наиме, из исказа оштећених сведокиња “Алфе”, “Бете” и “Гаме”, које другостепени суд интерпретира на страни 8 образложења ожалбене пресуде, под тачкама 19, 20 и 21, утврђује се да су исте држане у кућама у којима су биле распоређене, да нису имале слободу кретања, да су могле евентуално отићи у другу кућу или по воду или нешто друго, али само када им се нареди уз надзор, да су биле чуване поготово када припадници јединице оду у акцију, што по правилном налажењу другостепеног суда управо указује на то да оштећене нису имале контролу над сопственим животом и без икакве реалне могућности да побегну, јер су живе у атмосфери затрашивања, што потврђује сведокиња оштећена “Бета” наводећи да су им претили да ће их наћи и убити ако покушају да побегну, из ког разлога она није ни смела да проба да побегне, тим пре када се има на уму чињеница да је сведок кажњавана тако што је силована или пребијана.

Све наведене чињенице, и по ставу овога суда, указују да оштећене нису имале где да оду, нити да се сакрију од припадника јединице, да су у тим околностима морале да извршавају све захтеве и наредбе окривљених и осталих припадника јединице, да перу, спремају, чисте, кувају, а без могућности да то и одбију.

Стога су и за овај суд неприхватљиви наводи одбране окривљеног Томислава Гаврића да је сам прао своје ствари, затим одбране окривљених Томислава Гаврића и Зорана Алића да сведокиње оштећене нису за њих ни кувале ни прале ствари, које одбране је правилно другостепени суд оценио као неуверљиве, неискрене и срачунате на избегавање кривичне одговорности, посебно имајући у виду да су обојица окривљених боравила заједно са још неким припадницима јединице у истој кући, па ако је оштећена “Алфа” спремала, кувала, чистила, то је радила за све припаднике који су боравили у тој кући, дакле и за окривљене Томислава Гаврића и Зорана Алића. Из изнетих разлога жалбени наводи бранилаца ових окривљених, адвоката Милана Бирмана и адвоката Јасминке Кузовић, да нема доказа да су окривљени Томислав

Гаврић и Зоран Алић предузели било коју радњу нечовечног поступања према оштећенима, оцењени су као неосновани.

Такође, и по ставу овога суда, одбране окривљених Зорана Алића и Зорана Ђурђевића, да су три до четири девојке биле смештене у кућама и слободно се шетале и излазиле у двориште без пратње, оповргнуте су исказима саслушаних сведока оштећених, које су сагласно и децидирано навеле да нису имале слободу кретања, односно да им је кретање било ограничено, да су могле евентуално отићи до друге куће, до бунара по воду или слично, али када им је то дозвољено и да их је тада увек неко чувао, па како за њиховим одвођењем из кућа, задржавањем и држањем у заточеништву није било никакве потребе и оправдања, то правилно првостепени суд одбране окривљених који то оспоравају није прихватио.

Неосновано се, по оцени овога суда, жалбама браниоца окривљеног Томислава Гаврића, адвоката Милана Бирмана, браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић и браниоца окривљеног Зорана Ђурђевића, адвоката Светлане Бобић указује да прање униформи, кување, чишћење и спремање, не представља ниво окрутности да би такве радње представљале радње нечовечног поступања.

Наиме, правилно је другостепени суд закључио да радњама предузетим на описан начин, са којима су се окривљени Томислав Гаврић, Зоран Алић и Зоран Ђурђевић саглашавали, представљају нечовечно поступање према оштећенима, као облик кршења норми међународног хуманитарног права, које су се појављивале и као облик психичких патњи, поготово у ситуацији када су морале да перу униформе, да кувају, чисте, спремају, те да су њихови животи били у рукама окривљених и осталих припадника јединице који су их држали, да су за време боравка у Малешиху застрашиване, подвргнуте понижавајућем третману, укључујући премлаћивање и константна силовања, чиме су им нанете душевне и телесне патње, при чему, и по ставу овога суда, о интензитету патњи на себи својствен начин говоре у својим исказима оштећене сведокиње “Алфа”, “Бета” и “Гама”.

Потом, неосновано се изјављеним жалбама браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, оспорава утврђено чињенично стање у погледу повреда телесног интегритета, истицањем да нема материјалних доказа да су ови окривљени исте предузели, уз оспоравање исказа оштећене сведокиње “Алфа”.

Међутим, по оцени овога суда, да су оштећену “Алфа” тукли окривљени Алић Зоран ногама и са цеви од ручног бацача по леђима, а окривљени Зоран Ђурђевић рукама по стомаку, правилно је другостепени суд утврдио из исказа оштећене сведокиње “Алфа”, која је навела да се сећа да ју је окривљени Зоран Алић ударио чизмом преко кичме, рекавши: “Хајде брзо”, када је све “звезде видела”, да је ударао ногом, па да је питао ко хоће да је силује, када су је и силовали, затим да ју је управо окривљени Алић тукао зољом (ракетним бацачем), да ју је пребацио преко столице, па је тукао, да је тукао и рукама и ногама, као и да ју је “Зоран из Шапца” (окривљени Зоран Ђурђевић) шамарао, ударао у стомак, да је губила ваздух и тако је тукао много пута, те да би је у ситуацији када је сипала јело окривљенима у таџир, ако не сипа свима подједнако “Зоран из Шапца” “убио од багина”.

Правилно је, по оцени овога суда, другостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног Зорана Ђурђевића у погледу наведених радњи у односу на оштећену “Алфу”, правилно оцењујући његову одбрану као неистиниту, неуверљиву и срачунату на избегавање кривичне одговорности, с обзиром да је његова одбрана и по ставу овога суда демантована исказом сведока оштећене “Алфа”, која је са пуно детаља и животно описивала радње које је он предузимао током њеног боравка у Малешину, као и да ју је он више пута тукао, ударао у стомак, тако да је губила ваздух.

Такође, правилно је другостепени суд закључио када није прихватио одбрану окривљеног Зорана Алића, који је негирао учешће у наведеним радњама, правилно исту оцењујући као неживотну, нелогичну и оповргнуту исказом оштећене “Алфа”, која је са пуно детаља описала када, како и на који начин ју је окривљени Зоран Алић тукао, а у складу са својим вербалним и интелектуалним способностима репродукције и интерпретације упамћеног.

При том је правилно другостепени суд, приликом оцене исказа оштећене “Алфа”, узео у обзир налаз и мишљење судског вештака Бранка Мандића и психолога Ане Најман, према коме код оштећене “Алфа” није установљена склоност ка конфабулацијама, да је у својим одговорима била доследна од почетка до краја, у којима има превише аутентичних детаља и личних доживљаја да би догађаји били измишљени и да би теретили неког од окривљених у намери да заштити неко лице, што и по оцени овога суда значи да је оштећена сведокиња “Алфа” верно и детаљно описала којим приликама, на који начин и због чега су је окривљени Зоран Алић и Зоран Ђурђевић телесно повређивали, па је стога правилно другостепени суд њен исказ прихватио и нашао да су ови окривљени предузели напред наведене радње на штету оштећене “Алфа”.

Бранилац окривљеног Зорана Алића, адвокат Јасминка Кузовић, у својој жалби наводи да нема материјалних доказа и да није утврђено да је оштећена “Алфа” задобила тешку телесну повреду, нити да су јој нанете тешке телесне патње и болови.

Међутим, и по ставу овога суда, да би се утврдило постојање повређивања телесног интегритета као радње кршења норми међународног хуманитарног права, није било неопходно утврдити квалификацију нанетих повреда, с обзиром да радње које су описане у изреци ожалбене пресуде, и по оцени овога суда, садрже све елементе кршења норми међународног хуманитарног права које дефинишу повреду телесног интегритета као напад на физички интегритет жртве, уз доношење тешких телесних патњи и болова, без обзира на врсту и степен доношења телесне повреде, због чега су и ови жалбени наводи браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, оцењени као неосновани.

Окривљени Томислав Гаврић, његов бранилац адвокат Милан Бирман, бранилац окривљеног Зорана Алића, адвокат Јасминка Кузовић, окривљени Зоран Ђурђевић и његов бранилац, адвокат Светлана Бобић, у својим жалбама оспоравају чињенични закључак другостепеног суда да су ови окривљени вршили силовања, а окривљени Зоран Ђурђевић и сексуално понижавао оштећене, уз посебно истицање разлика у исказима оштећених заштићених сведокиња.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као суд трећег степена, ове жалбене наводе оцењује неоснованим, налазећи да је другостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање и у погледу радњи сексуалног понижавања нарочито увредљивим поступцима и радњи силовања.

Наиме, оштећена сведокиња “Алфа” децидирано је у свом исказу навела да ју је силовао окривљени Алић Зоран, а када су хтели да се иживљавају тада је позову, скидају их голе да шетају, а потом силују њене братанице, док она то гледа, што је највише радио “Груја”, “Зоран из Шапца”, “Јазо”, “Трцко”, “Бане”, а осталих није могла да се сети. Децидно је навела да ју је много пута силовао “Зоран из Шапца” (окривљени Зоран Ђурђевић), који се, како је то сведок навела, сексуално иживљавао над њом, терао је да она и њене братанице шетају голе по столу, да ју је Зоран Ђурђевић одводио у викендицу, те да је доводио и друге припаднике да је силују, као и да јој је рекао да ће да стави сперму у чашу коју она мора да попије.

Оштећена сведокиња “Бета” је у свом исказу навела да су је силовали сваки дан, да су их тукли сваки дан, да ју је више пута у Малешиху силовао Али (окривљени Алић), као и Томислав Гаврић, који ју је први пут силовао у кући у Малешиху, али да је није тукао.

Имајући у виду овако дате исказе оштећених сведокиња “Алфа” и “Бета”, који су и по оцени овога суда, како то правилно закључује и веће другостепеног суда, везано за ове кривично-правне радње окривљених, детаљни, уверљиви и упечатљиви у погледу описа силовања која су била брутална и груба, затим околности под којима су се дешавала, при чему су оштећене указале на лица која су предузимала наведене радње, а такође су указивале и на лица која их нису силовала. Овај суд је имао у виду да постоје мање разлике у исказима саслушаних оштећених сведокиња у детаљима и појединостима описивања дешавања, посебно у погледу описа њихове прве проведене ноћи у Малешиху, међутим те разлике су и по ставу овога суда, како то правилно закључује другостепени суд, резултат различитог доживљавања појединих ствари и не доводе у сумњу правилан закључак другостепеног суда да су окривљени предузели радње на начин како је то описано у изреци ожалбене пресуде.

Окривљени Зоран Ђурђевић и његов бранилац адвокат Светлана Бобић у својим жалбама оспоравају чињенични закључак другостепеног суда да је окривљени Зоран Ђурђевић терао оштећену сведокињу “Алфа” и њене братанице да шетају голе по столу, као и да су сведокиње оштећене присуствовале силовањима једна друге, указујући посебно на исказе оштећених сведокиња “Бета” и “Гама”.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као суд трећег степена, имао је у виду да оштећене “Бета” и “Гама” нису помињале “Зорана из Шапца”, те да им окривљени Зоран Ђурђевић није познат, што не умањује веродостојност исказа оштећене “Алфа” и не доводи у сумњу закључак суда да су се догађаји десили управо на начин како је то описано у изреци другостепене пресуде, и то управо од стране окривљеног Ђурђевића, посебно имајући у виду да су оштећене биле распоређене у три различите куће, да је за време двомесечног боравка у Малешиху у јединицу “Симини четници” долазио, кратко се задржавао, некад само по пар дана, а потом

одлазио већи број војника, што произлази како из одбрана окривљених, тако и из исказа оштећених, па је по ставу овога суда логично да оштећене не знају или нису упамтиле сва лица која су била у јединици и чинила им зло, а посебно је логично да исте нису у могућности да након двадесет година све репродукују, већ да упамте само поједина лица и поједине догађаје који су им остали урезани у сећање.

Такође, овај суд је имао у виду да оштећена сведокиња “Гама” у свом исказу наводи да није присуствовала силовању оштећене “Алфа”, али је овај део исказа оштећене сведокиње “Гама” приписао протеклу времена и великом броју догађаја, као и могућности да су неки догађаји потиснути без намере да се нешто прикрије или прикаже другачије од онога што се заиста догодило, а како наводе оштећене сведокиње “Алфа” да су гледале силовања једна друге потврђује оштећена сведокиња “Бета”, која је навела да је гледала како силују њену тетку – оштећену “Алфа” и њену родицу – оштећену “Гама”, као што је оштећена “Гама” гледала како силују њу, то је правилно другостепени суд чињенично утврђење у наведеном делу засновао на исказима оштећених сведокиња “Алфа” и “Бета”.

Такође, овај суд је имао у виду да је оштећена “Алфа” навела да су се “Јазо”, “Трчко”, “Грујо”, “Бане”, “Зоран из Шапца” иживљавали тако што су их терали да се голе шетају по столу, док је оштећена “Гама” описивала да је њу и њену родицу “Јазо” нагерао да се скину голе и играју на столу без музике, што су он и доктор гледали и пили, а потом их силовали. Међутим, чињеница да се оштећена “Гама” изјашњавала о једном конкретном догађају кога се сећала, по оцени овога суда не искључује могућност да је било још таквих ситуација, што никако не умањује веродостојност исказа оштећене “Алфа”, која по оцени овога суда са много детаља описује догађаје и њихове учеснике, при чему је оштећена “Алфа” у то време била зрелија, тј. скоро десет година старија од оштећене “Гама” и могла је јасније да сагледа и упамти многе догађаје.

Овај суд је имао у виду и да се оштећена “Бета” не сећа да су голе играле на столу, али имајући у виду детаљан, уверљив и упечатљив опис овог догађаја од стране оштећене сведокиње “Алфа”, који је правилно другостепени суд прихватио, то је овај суд исказ оштећене “Бета” у наведеном делу приписао великом протеклу времена од догађаја, тортури и бројности догађаја које је ова оштећена преживела, дакле да је сећање избледело, као и да су многи догађаји потиснути, при чему је сама оштећена “Бета” у једном тренутку током сведочења објаснила да не може свега да се сети, да има пуно ствари о којима не сведоче, јер су их заборавиле пошто је прошло двадесет година од тада.

По оцени овога суда, правилно је другостепени суд поклатио веру исказу оштећене “Алфа”, која је како на главном претресу, тако и на претресу пред другостепеним судом, била уверљива, доследна и сигурна у тврдњи да ју је управо окривљени Томислав Гаврић силовао у Малешину, објаснивши на главном претресу да је то било на кревету и на патосу собе у кући у којој је она била смештена, и да га није заменила ни са ким, а што је потврдила и сведок “Бета” у својим исказима датим пред истражним судијом, као и на главном претресу, и која је навела да ју је “Гавра” пуно мучио и силовао, као и њену тетку и Сену.

Овај суд је имао у виду чињеницу да оштећена “Алфа” у истражном поступку није хтела да се изјашњава у односу на окривљеног Томислава Гаврића, те да је на питање истражног судије навела “А за Гавру нисам ти сигурна, то не могу да кажем, то нека други кажу, јер ја нисам могла”, на шта се и жалбама овог окривљеног и његовог браниоца указује. Међутим, како се сведок оштећена “Алфа” за неке друге окривљене у овом поступку изричито изјашњавала да је никада нису силовали и да неће да каже оно што није, то по оцени овога суда, имајући у виду начин на који ова оштећена сведочи о догађајима, наводећи на претресу пред другостепеним судом “Ја хоћу да говорим оно што је, само што је, ја знам...”, ова оштећена сведокиња у истражном поступку на питање да ли је силовао окривљени Томислав Гаврић, није одречно одговорила, како се то неосновано жалбом браниоца окривљеног Томислава Гаврића, адвоката Милана Бирмана указује, већ је иста навела да није сигурна и није хтела да се изјашњава о њему, што никако и по оцени овога суда не умањује веродостојност њеног исказа са главног претреса и претреса пред другостепеним судом у том делу. Наиме, имајући у виду да је током боравка са јединицом у Малешиху била изложена константним, бројним и бруталним силовањима на разне начине од стране већег броја лица, по ставу овога суда оштећена “Алфа” се током сведочења пред судом у више наврата док је сведочила полако присећала догађаја и свих лица која су им наносила патње, јер је немогуће услед протеча времена да се свега сети у првом тренутку и да догађаје хронолошки исприча и да је логично и животно да оштећена сведокиња пропусти нешто што је у том тренутку потиснула, као и да је након 20 година очигледно већину трауматичних непријатних догађаја потиснула и не жели да их се сећа, да би могла да настави свој живот и поново га изгради, који механизми одбране играју јако битну улогу у репродуковању трауматичних догађаја, на шта указује и налаз и мишљење вештака Ане Најман из кога произилази да оштећена “Алфа” има симпликофану структуру личности, па су њени механизми одбране од непријатних, стресних садржаја негирање, потискивање или дисоцијација (најједноставнији механизми у психолошком смислу), што значи да када она дође у ситуацију да треба да прича о тим догађајима, не умеће нове елементе, већ се из почетка присећа свега онога што се дешавало и то поново преживљава.

По правилном налажењу другостепеног суда сведок оштећена “Бета” је на јасан начин тврдила и у свом исказу навела да ју је окривљени Томислав Гаврић звани “Гавра” силовао и прво вече у Малешиху, те је управо тог окривљеног тачно и доследно описала, при чему ни овај суд није нашао разлог због кога би оштећена “Бета” неосновано теретила окривљеног, нити би јој био циљ да му отежа положај у овом кривичном поступку.

Наиме, оштећена сведокиња “Бета” је након што јој је предочена фотографија на којој су припадници јединице, препознала управо окривљеног Томислава Гаврића, наводећи да је за њега причала да ју је силовао и да је сто посто сигурна да је то он, при чему је оштећена “Бета” приликом описивања окривљеног навела једну битну специфичну карактеристику окривљеног – да муца, а која чињеница је потврђена и на главном претресу, те да је и био са Сенем, због чега је и по оцени овога суда неприхватљива теза одбране окривљеног Томислава Гаврића, на шта се и жалбама овог окривљеног и његовог браниоца адвоката Милана Бирмана указује, да се заправо ради о заблуди у погледу личности.

Овај суд је разматрао наводе браниоца окривљеног Томислава Гаврића, адвоката Милана Бирмана, који се односе на разговор оштећене сведокиње “Алфа” са двојицом полицајаца између исказа ове оштећене датог пред истражним судијом и исказа датог на главном претресу, којима се указује да је до измене исказа у вези наводног силовања које је починио окривљени Томислав Гаврић дошло након разговора са полицајцима, али је нашао да су ови наводи браниоца окривљеног неосновани, посебно имајући у виду да из налаза и мишљења сталног судског вештака Ане Најман датог на главном претресу произлази да на особе са скромном едукативном надоградњом и једноставном структуром личности каква је оштећена “Алфа”, је немогуће да ауторитет утиче на њено размишљења и репродукцију догађаја у смислу сугестије, јер она нема тај капацитет.

Имајући у виду све напред наведено, правилан је закључак другостепеног суда да су оштећене “Алфа” и “Бета” биле жртве вишеструког и разноврсног напада на сексуални интегритет, што је уследило без њиховог пристанка, а силовање представља најтежи напад на телесни, полни и лични интегритет, те да је то само по себи тешко понижење за жртву, што су несумњиво доживеле оштећене. Осим тога, по правилном налажењу другостепеног суда, оштећене су биле изложене додатним понижењима, као што је силовање од стране више НН припадника јединице “Симини четници”, биле су принуђене да гледају силовање једна друге, силовање пред другим припадницима јединице који су то гледали, морале су да се скидају голе и да играју тако на столу, које радње су предузимане управо да би се додатно понизиле и деградирале жртве – оштећене, док су окривљени знали да тиме наносе додатне патње и понижења, што им је и био циљ. По правилном налажењу другостепеног суда силовања су била груба и брутална, све радње које су предузели биле су мотивисане дубоким презиром према оштећенима и наносили су им тежак душевни и физички бол и патњу, посебно ако се имају у виду године које су имале оштећене, при чему их нико од припадника јединице није заштитио, нити се побунио и успротивио ономе што им је чињено, а које радње су оштећенима нанеле стварну и трајну патњу, која потиче и из понижавања, а силовање је једна од највећих патњи која се може нанети једној особи.

Жалбама окривљеног Томислава Гаврића, његовог браниоца адвоката Милана Бирмана, браниоца окривљеног Зорана Алића, адвокатра Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић оспорава се истинитост и веродостојност исказа оштећених заштићених сведокиња истицањем да у њиховим исказима постоји недоследност и да су међусобно противречни.

Међутим, на супрот овим жалбеним наводима, правилно је, по оцени овога суда, веће другостепеног суда, користећи критеријуме за процену веродостојности исказа који су већ установљени у правној доктрини и судској пракси, закључило да оцена логичке структуре исказа оштећених, њихова структурисаност, као и количина и опширност детаља, у потпуности задовољава поменуте критеријуме, а како су се догађаји који су предмет овог поступка дешавали док су оштећене држане у заточеништву и то дуже време, да су се догађаји дешавали у низу и непрекидно, и по ставу овога суда неразумно је очекивати да особа која преживи низ тако трауматичних догађаја и искустава може и треба да се сети сваког детаља и сваког појединачног елемента таквог догађаја, нити је разумно очекивати да се њихови искази у потпуности подударају. Ово посебно при чињеници да су предметни догађаји трајали и понављали

се, што додатно утиче на сећање оштећених као сведока, а посебно при чињеници да су две од три оштећене у то време биле малолетне (оштећена “Бета” је имала 13 година, а оштећена “Гама” 15 година), што свакако, и по ставу овога суда, доприноси могућности да у исказу дође до одређених недоследности, а објашњење за те недоследности се може пронаћи управо и у њиховом узрасту.

При том су, и по ставу овога суда, искази оштећених сведокиње “Алфа”, “Бета” и “Гама” у довољној мери уклопљени у контекст времена и места где су се догађаји дешавали и на недвосмислен начин се утврђује субмисивни положај оштећених у односу оштећених у односу на окривљене, тј. да је реч о односу између жртве и извршиоца, а да низ детаља који су описани на уверљив начин, посматрани и кроз закључак судских вештака који код оштећених не уочавају склоност ка конфабулацији, и по ставу овога суда доводе до недвосмисленог закључка да су искази оштећених сведокиња “Алфа”, “Бета” и “Гама” веродостојни.

Жалбама окривљеног Томислава Гаврића, његовог браниоца, адвоката Милана Бирмана, браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, искази оштећених сведокиња оспоравају се у првом реду тврдњама да окривљени Томислав Гаврић, Зоран Алић и Зоран Ђурђевић нису ти који су извршили та кривична дела, да их ови окривљени уопште нису вршили, наводећи да је могуће да су их сведокиње замениле са стварним извршиоцима, што због изгледа, што због имена, као и да оштећене имају разлог да управо ове окривљене терете за нешто што су извршили други. При том се ова последња примедба пре свега односи на исказ, као и личност сведока оштећене “Алфа”.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као суд трећег степена, ове жалбене наводе окривљених и бранилаца оценио је као неосноване, будући да је, по налажењу овога суда, правилан закључак другостепеног суда да су искази сведока оштећених “Алфа”, “Бета” и “Гама”, веродостојни, да им се може поклонити вера и прихватити као истинити, посебно имајући у виду утисак који су на суд оставиле приликом сведочења, с обзиром на начин излагања, речник који је коришћен и емоције које су показивале, у вези са мишљењем судских вештака психијатра и психолога, да оштећене као сведоци нису подложне конфабулацији и сугестибилности, а о чему су у образложењу ожалбене пресуде дати јасни, детаљни и довољно аргументовани разлози, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Стога, и по ставу овога суда, мотивација за лажно сведочење, како то правилно оцењује веће другостепеног суда, није постојала, будући да сведокиње нису оптуживале уопштено и генерално сва лица која су била припадници те јединице за вршење кривичних дела, већ су насупрот томе управо биле изричите да неки од окривљених у овом поступку нису вршили радње које су им стављене на терет. При том стоји чињеница да је оштећена сведокиња “Алфа” у емотивној вези са једним од припадника ове јединице, али тог припадника јединице нико, дакле не само сведок оштећена “Алфа”, већ ни сведокиње “Бета” и “Гама”, нису теретиле за било које кривично дело, нити су то чинила друга лица која су испитана током овог кривичног поступка.

Када су у питању жалбени наводи окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, којима се оспорава да је “Зоран из Шапца” заправо Зоран Ђурђевић, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као суд трећег степена, исте оцењује неоснованим, будући да је оштећена сведокиња “Алфа” препознала окривљеног Зорана Ђурђевића на фотографији из тог периода, само што је тада имао браду, при чему је окривљени Зоран Ђурђевић неспорно у то време био у јединици “Симини четници”, док се сам окривљени Зоран Ђурђевић на главном претресу приликом постављања питања обратио оштећеној “Алфи” речима “Ја сам Зоран из Шапца”. При том је овај суд чињеницу да оштећена “Алфа” том приликом није одмах са сигурношћу указала за окривљеног Ђурђевића о коме све време говори као о “Зорану из Шапца”, приписао огромном протеклу времена од догађаја, те да је сасвим нормално да оштећена “Алфа” након пуних 20 година од догађаја не може одмах са сигурношћу да препозна окривљеног који се у међувремену доста променио, при чему је у директној комуникацији са њим, док је одговарала на његова питања и када је била у прилици да га добро види, навела да мисли да је то он и да јој је “сумњив”, тј. да личи, истичући да је у време критичног догађаја био млад, са брадом. Такође, стоји чињеница да је приликом показивања фотографије са ознаком “Г” на којој је сведок Драган Јовић, оштећена “Алфа” прво рекла да је то “Зоран из Шапца”, међутим након тога се обратила окривљеном Зорану Ђурђевићу речима “Ма ти си бре био, ти си био Зоран из Шапца сигурно”, објаснивши да је због браде рекла да је “Зоран из Шапца” лице на фотографији са ознаком “Г”, али да то није “Зоран из Шапца”, већ да је “Зоран из Шапца” лице са претходне две фотографије са ознаком 15/16 и 16/16, које су јој показане, а на којима он није имао браду. Оштећена “Алфа” је на главном претресу изјавила да је управо окривљени Зоран Ђурђевић лице кога она зна као “Зорана из Шапца” и да га је препознала по очима и лицу, а чињеницу да га одмах није препознала објаснила је по оцени овога суда логично и животну, што је резултат протекла веома дугог временског периода од извршења кривичног дела и чињенице да се људи временом и физички мењају, а да га она памти као лице које у то време имало браду и било је млађе.

Жалбама окривљеног Томислава Гаврића и његовог браниоца адвоката Милана Бирмана, истиче се да су сведокиње “Алфа” и “Бета” лажно оптужиле окривљеног Томислава Гаврића да је силовао оштећену сведокињу “Гама”, која је у свом исказу навела да је окривљени Томислав Гаврић никада није силовао, чиме се заправо оспорава кредибилитет целокупног сведочења оштећених “Алфа” и “Бета”.

Ценећи ове жалбене наводе овај суд налази да стоји чињеница да је оштећена сведокиња “Алфа” у свом исказу навела да је окривљени Томислав Гаврић силовао њену старију братаницу – оштећену “Гама”, што јој је наводно она рекла, а оштећена сведокиња “Бета” у свом исказу навела да мисли да је оштећену “Гама” силовао “Гавра”, а што је оштећена сведокиња “Гама” демантовала тврдњом да је окривљени Томислав Гаврић никада није силовао. Међутим, по оцени овога суда, ови наводи оштећених сведокиња “Алфа” и “Бета” могу се приписати огромном протеклу времена, као и чињеници да су све три оштећене биле жртве вишеструког и разноврсног напада на њихов интегритет, те да је могуће да се помешају чињенице без намере да се нешто прикаже другачије од онога што се заиста догодило, чиме се не умањује кредибилитет осталог дела сведочења оштећених “Алфа” и “Бета”, а везано за чињеницу да их је окривљени Томислав Гаврић силовао.

Имајући у виду да су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, као суда трећег степена, другостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи окривљеног Томислава Гаврића, окривљеног Зорана Алића и окривљеног Зорана Ђурђевића, па је правилно одлучио о њиховој кривици и правном квалификацијом из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ, правилно је примењен закон, јер се у радњама окривљених стичу како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела за које су окривљени оглашени кривим, па су стога жалбени наводи браниоца окривљеног Томислава Гаврића, адвоката Милана Бирмана, браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, којима се другостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењени као неосновани.

Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као суд трећег степена, испитао је другостепену пресуду у делу одлуке о кривичним санкцијама, по жалбама браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, а по службеној дужности у односу на окривљеног Томислава Гаврића, у смислу одредбе члана 451 став 2 тачка 1 ЗКП, с обзиром да су жалбе овог окривљеног и његовог браниоца, адвоката Милана Бирмана, изјављене због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а жалба браниоца и због повреде кривичног закона, али не и због одлуке казни, па је донео одлуку као у изреци пресуде.

Наиме, испитујући другостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног Томислава Гаврића, поводом жалбе овог окривљеног и његовог браниоца, адвоката Милана Бирмана, а по службеној дужности, према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, као суда трећег степена, другостепени суд је правилно утврдио све околности из члана 41 КЗ СРЈ које утичу да казна буде мања или већа, па је правилно од олакшавајућих околности на страни окривљеног Томислава Гаврића ценио његове личне и породичне прилике, односно да је [REDACTED], док је од отежавајућих околности ценио његов ранији живот, односно чињеницу да је вишеструко осуђиван и [REDACTED] [REDACTED] као и околности под којима је дело извршено и побуде које уз бројност кривично правних радњи превазилазе неопходан минимум да би постојало кривично дело ратног злочина из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, при чему правилно његово понашање након извршења кривичног дела – осуђиваност, није ценио као отежавајућу околност.

Међутим, овај суд налази да другостепени суд олакшавајућим околностима на страни овог окривљеног није дао адекватан значај, због чега је, поводом жалби окривљеног Томислава Гаврића и његовог браниоца адвоката Милана Бирмана, а по службеној дужности, у односу на окривљеног Томислава Гаврића, другостепену пресуду преиначио у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што га је осудио на казну затвора у трајању од 8 година, у коју казну му је урачунао и време проведено у притвору, оцењујући да је ова казна нужна, али и довољна за остваривање законом предвиђене сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, као суда трећег степена, основано се жалбом браниоца окривљеног Зорана Алића, адвоката Јасминке Кузовић, другостепена пресуда у односу на овог окривљеног оспорава у погледу одлуке о кривичној санкцији, указујући да је иста превисоко одмерена.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, као суда трећег степена, другостепени суд је правилно утврдио све околности из члана 41 КЗ СРЈ које утичу да казна буде мања или већа, па је од олакшавајућих околности на страни окривљеног Зорана Алића ценио чињеницу да је у време извршења кривичног дела био млад, да је имао навршених [REDACTED] година, без довољно животног искуства, да је у [REDACTED] [REDACTED] док је од отежавајућих околности на страни овог окривљеног ценио околности под којима је дело извршено, побуде које уз бројност кривично правних радњи превазилазе неопходни минимум да би постојало кривично дело ратног злочина из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, као и последице извршеног кривичног дела.

Међутим, овај суд налази да другостепени суд олакшавајућим околностима на страни овог окривљеног није дао адекватан значај, због чега је, уважавањем жалбе његовог браниоца, адвоката Јасминке Кузовић, у односу на окривљеног Зорана Алића другостепену пресуду преиначио у делу одлуке о кривичној санкцији тако што га је осудио на казну затвора у трајању од 5 година, у коју му је урачунао време проведено у притвору, оцењујући да је ова казна нужна, али и довољна за остваривање законом предвиђене сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

Према оцени Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, као суда трећег степена, основано се жалбама окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, другостепена пресуда у односу на овог окривљеног оспорава у погледу одлуке о кривичној санкцији, истицањем да је изречена казна непримерено висока и несразмерна околностима под којима је дело извршено.

Према налажењу Апелационог суда у Београду, Одељења за ратне злочине, као суда трећег степена, другостепени суд је правилно утврдио све околности из члана 41 КЗ СРЈ, које утичу да казна буде мања или већа, па је на страни окривљеног Зорана Ђурђевића од олакшавајућих околности ценио његове породичне прилике, односно да је [REDACTED], док је од отежавајућих околности ценио његову ранију осуђиваност [REDACTED]

[REDACTED] а такође је ценио побуде, као и околности под којима је дело извршено и последице које превазилазе неопходни минимум потребан за постојање кривичног дела ратног злочина из члана 142 став 1 КЗ СРЈ.

Међутим, овај суд налази да другостепени суд олакшавајућим околностима на страни овог окривљеног није дао адекватан значај, због чега је, уважавањем жалби окривљеног Зорана Ђурђевића и његовог браниоца адвоката Светлане Бобић, у односу на окривљеног Зорана Ђурђевића другостепену пресуду преиначио у делу одлуке о кривичној санкцији тако што га је осудио на казну затвора у трајању од 8 година, налазећи да је ова казна нужна, али и довољна за остваривање законом предвиђене сврхе кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ.

Овај суд је имао у виду и остале наводе из изјављених жалби, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку па их није посебно ни образлагао.

Из свих изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, Одељење за ратне злочине, као суд трећег степена, на основу одредбе члана 459 став 1 ЗКП и члана 457 ЗКП донео је одлуку као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Бранислава Муњић, с.р.

Председник већа-судија
Милимир Лукић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

